

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Асоціація університетів України
Одеська обласна державна адміністрація
Одеська міська рада
Одеський обласний інститут удосконалення вчителів
Освітньо-культурний центр «Інститут Конфуція»**

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО**

МАТЕРІАЛИ

ІІІ МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ

**«ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ ПРОСТОРІ»**

18-21 травня 2017 року

Місце проведення:

**Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського
(м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26)**

**Одеса
2017**

те, що використання обґрунтованих методик діагностичного контролю посилило інтерес і поліпшило ставлення студентів до навчання, а також сприяло підвищенню рівня якості знань, а отже, якості педагогічної освіти. Отже, підготовка майбутніх учителів трудового навчання і технологій до педагогічної діагностики якості освіти – це процес, у ході якого осмислюють, оптимізують навчання, дбають про об'єктивний аналіз освітніх результатів, контроль, перевірку, оцінювання, накопичення статистичних даних, їх рефлексію, вивчають динаміку, тенденції, прогнози щодо подальшого розвитку подій. Подальшу свою роботу вбачаємо в розробці ігрових діагностичних ситуацій.

Література

1. Беспалько В. П. Параметры и критерии диагностической цели / В. П. Беспалько // Школьные технологии. – 2006. – № 1. – С. 118–128.
2. Боднар О. Інноваційні технології у форматі контрольної-оцінювальної діяльності / О. Боднар // Школа № 1. – 2010. – С. 5–6.
3. Вікторов В. Г. Атестація і акредитація закладів освіти в системі управління якістю / В. Г. Вікторов // Мультиверсум. Філософський альманах. – К. : Центр духовної культури, 2004. – № 43. – С. 23.
4. Підласий І. П. Діагностика та експертиза педагогічних проектів : [навчальний посібник] / І. П. Підласий. – К. : Україна, 1998. – 343 с.

ПЕДАГОГІЧНА КУЛЬТУРА – ВАЖЛИВА СКЛАДОВА СТАНОВЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА

Савчук О. П.

Університет Ушинського, Україна

Як наголошено в Законі України «Про вищу освіту» серед завдань вищого навчального закладу є забезпечення культурного й духовного розвитку особистості [1].

Одним із завдань національного виховання студентської молоді є забезпечення високого рівня вихованості молоді людини, що є важливою передумовою підготовки до професійної діяльності в освітній сфері [2, с. 81].

Напрямами державної політики в галузі виховання стали принципи гуманістичної педагогіки, сформульовані в законах України «Про освіту», «Про загальну середню освіту», «Про дошкільну освіту», «Про позашкільну освіту», «Про професійно-технічну освіту», Національній стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2012 р., Конвенції ООН про права дитини.

Проблема культури є вічною, багатоаспектною і в усі часи актуальною. Ще педагоги минулого звертали увагу на культуру вчителя, його моральність, любов до дітей, ентузіазм у роботі: «Якщо медикам ми ввіряємо наше здоров'я, то вихователям ввіряємо моральність і розум дітей наших, ввіряємо їхню душу, а разом із тим і майбутнє нашої вітчизни» (К. Д. Ушинський); «Ідея, якій служить учитель, полягає в насадженні моральності в роді людському», «Покажи мені своїх учнів, і я побачу тебе» (А. Дістервег); «Вихователь творить найбільше багатство суспільства – людину. В цьому творенні найголовнішим є вміння знайти в моральних цінностях нашої Вітчизни і всього людства те, що треба вкласти в юні душі» (В. О. Сухомлинський).

Процес підготовки фахівця з вищою освітою полягає, з одного боку, у здобутті ЗУН, з іншого – оволодінні належним рівнем педагогічної культури. Виділення педагогічної культури зумовлене специфікою педагогічної діяльності викладача, вчителя, спрямованої на формування особистості, здатної в майбутньому відтворювати й збагачувати культуру суспільства.

Питання формування ціннісного ставлення, моральних норм, культури поведінки цікавили багатьох учених: Г. Балл, М. Бойко, Л. Бондар, Г. Ващенко, С. Волкова, С. Гончаренко, І. Зязюн, Є. Клімова, Н. Крилова, В. Перепелиця, В. Рибалко, Ю. Руденко та ін.

Згідно періодизацію психічного розвитку у віковий період від 15 до 18 років відбувається оволодіння системою соціально значущих ціннісних уявлень, ідеалів, уявних зразків побудови життя, професійного шляху. Процес навчання у виші надає можливість для розвитку індивідуальності студента, тобто розвитку тих психічних властивостей і якостей, які виявляються об'єктами соціальних дій у певних умовах.

Молодь гостро потребує моральних орієнтирів, етичних, культурних цінностей, тоді як у реальному житті вона зустрічається з негативними явищами, злом, відсутністю стійкого морального стрижня.

Студент (майбутній педагог) здобуває педагогічну освіту, є учасником педагогічного процесу, щоб у майбутньому навчати та виховувати дітей. З власного досвіду роботи, бесід із колегами, спостережень, аналізу роботи та із безпосередньої взаємодії зі студентами, помітним є факт

тенденції зниження моральних норм, цінностей, правил поведінки, культури, духовності в сучасній студентській молоді. Зникають такі гуманні цінності, як: доброта, чуйність, піклування, розуміння інших, милосердя тощо. Натомість дотримання загальнолюдських гуманістичних моральних норм сприяє розвитку в особистості належних доброзичливих стосунків між учителем та учнем.

Ми помічаємо, що сучасна студентська молодь потребує самоствердження, має самостійне становлення до соціальних процесів, особистісний світогляд та культурні орієнтири. Із творів студентів: «На мою думку моральність – це слово не має великої популярності в наші дні», «Дивлячись на сучасний світ можна сказати, що спостерігається повний занепад моральних цінностей сучасного суспільства», «Культурних та морально-вихованих людей рідко зустрінеш – у сучасному суспільстві». Це роздуми сучасної молоді – тих, – хто творить майбутнє нашої держави. Для нинішніх учнів і студентів культура розчинена в засобах масової інформації, відносинах між людьми, книгах, побуті, роботі та в безлічі інших речей і інших форм діяльності.

Загальновідомо, що педагогічна культура пов'язана з усіма елементами особистісної культури: моральною, естетичною, розумовою, правовою, екологічною та ін., оскільки є інтегральним показником інших видів культур, їх складовою і водночас включає їх у себе.

Культура – специфічно людський спосіб буття, котрий визначає весь спектр практичної і духовної активності людини, її можливої взаємодії з довколишнім світом і собою.

Культурний педагог – це високоморальна із творчим і гуманним способом світобачення, світосприймання особистість. Саме культура є підґрунтям формування особистості вчителя.

Педагогічна культура – особистісна характеристика педагога в навчально – виховній діяльності освітнього середовища. Викладачу, який володіє педагогічною культурою притаманні високі моральні якості, доброзичливість, справедливість, дисциплінованість, вимогливість, культурність, витримка, керування емоційно-вольовою сферою, володіння педагогічним тактом, майстерністю тощо. Щоб відбулося професійне становлення майбутнього фахівця із зазначеними вище якостями – необхідне орієнтування на загальнолюдські цінності, моральність, духовність що й становить основу педагогічної культури фахівця.

Ще Ж.-Ж. Руссо зазначав, що перед тим, як взятися за виховання людини, потрібно самому стати людиною. Педагогічна культура в педагогічному процесі виявляється в єдності із загальнокультурними і моральними проявами особистості педагога. Викладач вищої школи керує навчально-виховним процесом, визначає характер педагогічної взаємодії, постає як носій і передавач високої суспільної моралі, де його особистий приклад є взірцевим.

Внутрішні та зовнішні моральні вимоги формують культуру поведінки вчителя, громадянина, який у подальшому адаптується в соціум. Гарний учитель постійно вдосконалюється і працює над собою, постійно підвищує свою педагогічну культуру.

Література

1. Закон України «Про вищу освіту» // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014. – № 37-38. – С. 2716.
2. Концепція національного виховання студентської молоді // Освіта і управління. – 2009. – № 2. – С. 80-82.

ЕЛЕКТРОННА ЕТНОЛІНГВОДИДАКТИКА В ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ

Семенов О. М.

Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка, Україна

В умовах світових глобалізаційних та інтеграційних процесів, багатоманіття етносів, конфесій, мов та культур загострюється потреба в учителях з високим рівнем загальнолюдських цінностей, соціальної відповідальності, глибоким усвідомленням власних національних коренів і пошани до культурних традицій інших народів. Потреби у формуванні мовної особистості, яка досконало володіє рідною та іноземними мовами, етно-, соціокультурною компетенціями, проєктують нові піходи до лінгвометодичної підготовки майбутніх учителів.

Невід'ємним складником лінгвометодичної підготовки є модуль етнолінгводидактики, що (за В. Кононенко) визначає принципи і прийоми вивчення рідної мови на основі етнокультурних, етнопсихологічних, етносоціальних даних, ґрунтується на джерельній базі етнолінгвістики і виявляється у роботі майбутніх учителів з текстом фольклору, міфології, художньої літератури, «живої» народної мови. Аналіз національно-культурних компонентів, їх текстотворчих функцій на основі мово-, українознавчих словників дає можливість глибше зрозуміти, розкрити смисловий діапазон слова і тексту. Пріоритетну роль на заняттях відведено, зокрема, проблемно-пошуковим, дослідницьким завданням, які спрямовані на формування у студентів умінь аналізувати, зіставляти,